

Knjiga proroka Daniela – broj četiri

Visak

Jeff Pippenger

2023-11-27

Obrađujemo „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest kako su prikazana u knjizi proroka Daniela. To činimo zato što je jedno od proročkih obilježja „sedam vremena” to da ono predstavlja „kamen spoticanja” koji su graditelji odbacili. Kamen spoticanja koji je prikazan u Svetome pismu određujem kao istinu koja se može vidjeti, ali se ne vidi. Onima koji je vide, dragocjena je; a onima koji je ne vide, ona nije samo ono o što se spotiču, nego i kamen koji ih satire u prah.

Kad je Krist predstavio kamen koji odbaciše graditelji, prepoznao je da će kamen zaglavni postati „glava” ugla. Poruka odbačenoga kamena u Pismima uvijek se odnosi na to da Bog zaobilazi nekadašnji saveznički narod, dok u isto vrijeme Bog stupa u savez s narodom koji prije nije bio narod Božji.

Isus im reče: Zar nikada niste čitali u Pismima: Kamen koji odbaciše graditelji, taj postade zaglavni kamen ugaoni; to je djelo Gospodnje i čudesno je u našim očima? Zato vam kažem: oduzet će se od vas kraljevstvo Božje i dat će se narodu koji donosi njegove plodove. I tko god padne na taj kamen, razbit će se; a na koga god on padne, satrt će ga u prah. Matej 21:42–44.

Prvo „vremensko proročanstvo” do kojega su sveti anđeli doveli Williama Millera bilo je „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Laodicejski adventizam započeo je proces rušenja temeljnih istina koje je Gospod sastavio kroz Millerovu službu time što je odbacio upravo prvo od Millerovih otkrića. Naravno, svaka proročka ilustracija svetoga temelja ilustracija je Krista, koji je „Kamen”; stoga odbacivanje „sedam vremena” godine 1863. ne označava samo početak procesa odbacivanja temeljnih istina, nego predstavlja i odbacivanje Krista. Kao i u Kristovu svjedočanstvu o odbačenom kamenu, Petar također prepoznaje da je jedno od proročanstava povezanih s kamenom temeljcem to da će on naposljetku postati „glava od ugla”.

Zato i stoji u Pismu: Evo, polažem na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni; i tko vjeruje u njega, neće se postidjeti. Vama dakle koji vjerujete on je dragocjen; a onima koji su neposlušni, kamen koji odbaciše graditelji, taj je postao glavom ugla, i kamen spoticanja i stijena sablazni, onima koji se spotiču o riječ, budući neposlušni; na što su i bili određeni. A vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti narod, narod stečeni, da navješćujete kreposti Onoga koji vas je pozvao iz tame u svoju čudesnu svjetlost; vi koji неко ne bijaste narod, a sada ste narod Božji; koji ne bijaste zadobili milosrđe, a sada ste zadobili milosrđe. 1 Petrova 2:6–8.

Kamen temeljac na početku adventizma postaje zaglavni kamen ugaoni. Izaija je suglasan s Kristom i Petrom, a Izaija se koristi kamenom temeljcem da bi prikazao zavjetni narod koji biva zaobiđen radi novoga zavjetnog naroda. U svojem svjedočanstvu on prikazuje skupinu koja je

sklopila savez sa smrću i koja je primila laž. Laž koju su primili jest laž koju Pavao prepoznaje kao onu koja donosi silnu zabludu na one koji sklapaju savez sa smrću, jer nisu primili ljubav istine.

Stoga čujte riječ Gospodnju, vi podrugljivi ljudi, koji vladate ovim narodom što je u Jeruzalemu. Jer ste rekli: Savez smo sklopili sa smrću, i s podzemljem smo se nagodili; kad preplavljujući bič prođe, neće doći do nas; jer laž smo učinili svojim utočištem i pod lažnošću smo se sakrili. Zato ovako govori Gospodin Jahve: Evo, postavljam na Sionu za temelj kamen, prokušan kamen, dragocjen ugaoni kamen, čvrst temelj; tko vjeruje, neće se žuriti. I pravdu ću položiti za mjeračku uzicu, a pravednost za visak; i tuča će odnijeti utočište laži, i vode će preplaviti skrovište. I vaš će savez sa smrću biti raskinut, i vaš nagodba s podzemljem neće opstati; kad preplavljujući bič prođe, tada ćete biti pogaženi njime. Izaija 28:14–18.

„Sedam vremena” bilo je skriveno pod lažima, i kada Bog prođe pokraj svoga prijašnjega zavjetnog naroda i stupi u savez sa sto četrdeset i četiri tisuće, kamen koji je nekoć bio odbačeni ugaoni kamen uzdići će se da postane „glava” ugla. Onima koji razumiju ovu istinu on je dragocjen, a onima koji je ne razumiju, kamen koji postaje glava ugla ne samo da ih satire, nego im metaforički postaje i nadgrobni kamen.

U knjizi proroka Daniela, u osmom poglavlju i devetnaestom retku, nalazimo „posljednji svršetak” gnjeva, čime se utvrđuje da mora postojati i „prvi svršetak” gnjeva. Razdoblje od 677. pr. Kr. do 22. listopada 1844. predstavlja vremensko razdoblje tijekom kojega će Svetište (i vojska) biti pogaženi. No papinstvo je, prema Danielu jedanaestom poglavlju i trideset šestom retku, trebalo napredovati dok se gnjev ne dovrši. Ako svršetak gnjeva u osmom poglavlju predstavlja kraj jednog vremenskog razdoblja, tada i svršetak gnjeva u jedanaestom poglavlju također predstavlja kraj jednog vremenskog razdoblja. To je ono što Biblija jasno naučava, premda je ta istina bila prikriivena lažima onih koji su sklopili savez sa smrću.

Kraj obiju srdžbi predstavlja kraj istovjetnog vremenskog razdoblja, jer su obje bile ispunjenje istoga prokletstva od dvije tisuće petsto dvadeset godina raspršenja, sužanjstva i ropstva. Sjeverno je kraljevstvo prvo pretrpjelo raspršenje, sužanjstvo i ropstvo „sedam vremena“, kada ih je 723. pr. Kr. kralj Asirije odveo u sužanjstvo. Južno je kraljevstvo doživjelo istu sudbinu 677. pr. Kr. Jeremija potvrđuje tu činjenicu.

Izrael je raspršena ovca; lavovi su ga otjerali: najprije ga je proždri kralj Asirije; a naposljetku mu je ovaj Nabukodonozor, kralj Babilona, polomio kosti. Jeremija 50:17.

Jeremija prepoznaje postupni sud. Asirci odnose sjeverno kraljevstvo 723. pr. Kr., zatim odvede Manašea u Babilon, svoj glavni grad, 677. pr. Kr. Potom Nabukodonozor odvodi Jojakima, čime označava početak sedamdeset godina sužanjstva 606. pr. Kr. Zatim Nabukodonozor odvodi Sidkiju i razara Jeruzalem 586. pr. Kr.

Južno kraljevstvo bilo je upozoreno da će pretrpjeti istu sudbinu kao i sjeverno kraljevstvo ako ustraje u svojoj pobuni. Sud nad sjevernim kraljevstvom izvršit će se nad južnim kraljevstvom, a simbol toga suda bila je mjeračka uzica koja se trebala razvući nad Judom. U Izaijinu svjedočanstvu to je jednostavno bila „uzica“, ali u sljedećem odlomku „uzica“ je „uzica Samarije“.

Stoga ovako govori Gospodin Bog Izraelov: Evo, puštam takvo zlo na Jeruzalem i Judu da će svakome tko za nj čuje zazujati oba uha. I razvući ću nad Jeruzalemom uže Samarije i visak doma Ahabova; i obrisat ću Jeruzalem kao što čovjek briše zdjelu, brišući je i prevrćući je naopako. I odbacit ću ostatak svoje baštine i predati ih u ruke njihovim neprijateljima; i postat će plijen i grabež svim svojim neprijateljima; jer su činili ono što je zlo u mojim očima i izazivali moj gnjev od dana kad su njihovi oci izišli iz Egipta pa sve do ovoga dana. 2 Kraljevima 21:12–15.

Postoje dva proročka izraza u upravo navedenim redcima koja se moraju razmotriti. Prvi je zujanje u ušima, a drugi je visak. U tim se redcima također crta Samarije poistovjećuje s viskom doma Ahabova. Crta i visak oruđa su suda, koja se rabe u procesu gradnje. U tim redcima oni označuju da će isti sud koji je izvršen nad sjevernim kraljevstvom, predstavljenim kao Samarija i dom Ahabov, biti doveden nad Judu i Jeruzalem. Kad je upozorenje bilo izneseno, sjeverno kraljevstvo Izrael već je bilo napadnuto, osvojeno, razoreno i odvedeno u ropstvo. Poruka Božjega suda proizvodi zujanje u ušima onih koji čuju upozorenje. I visak i zujanje u ušima nalaze se svaki po tri puta u Svetome pismu. U svakom slučaju oni predstavljaju Božje ogorčenje protiv Njegovog vlastitog naroda.

Tada dođe Gospodin, stade i zovnu kao i prije: Samuele, Samuele. A Samuel odgovori: Govori, jer sluga tvoj sluša. I reče Gospodin Samuelu: Evo, učinit ću nešto u Izraelu od čega će zujati oba uha svakome tko to čuje. U onaj dan izvršit ću nad Elijem sve što sam govorio o domu njegovu; što započnem, to ću i dovršiti. 1 Samuelova 3:10–12.

Obaranje Elijeva doma jest proročanstvo od kojega bi zazvonilo u oba uha svakome tko bi ga čuo. Zvonjava ušiju, u Samuelovo vrijeme, simbolizira mimoilaženje Elijeva doma. Ispunjenje predviđanja danoga Samuelu bilo je obaranje Elijeva doma i uspostavljanje Samuela kao proroka. Samuel predstavlja narod koji, kako Petar kaže, nekoć nije bio narod Božji, a sada jest, jer kada je Samuel bio uspostavljen kao prorok, Elijev je dom bio uništen. Jeremija također navješćuje sud protiv vodstva Jeruzalema koji uzrokuje da uši zvone.

I reci: Čujte riječ Gospodnju, o kraljevi Judini i stanovnici Jeruzalema; ovako govori Gospod nad vojskama, Bog Izraelov: Evo, pustit ću zlo na ovo mjesto, od kojega će svakomu tko ga čuje uši zazujati. Jeremija 19:3.

Sve tri reference na trnjenje ušiju povezane su sa savezničkim narodom koji je sklopio savez sa smrću te je potom napadnut, poražen, uništen, raspršen i odveden u ropstvo. Trnjenje ušiju simbol je suda Božje srdžbe, a simbol toga suda također je u Svetome pismu prikazan tri puta, riječju „visak“. Već smo ga pročitali u Drugoj knjizi o kraljevima i u Izaiji, ali postoji još jedna referenca na „visak“ u Svetome pismu, i u toj je referenci riječ visak prevedena s drukčije hebrejske riječi nego u prethodne dvije reference.

I anđeo koji govoraše sa mnom dođe opet i probudi me kao čovjeka koji se budi od sna, te mi reče: Što vidiš? A ja rekoh: Pogledah, i gle, svijećnjak sav od zlata, s posudom navrh njega, i njegovih sedam žižaka na njemu, i sedam cijevi za sedam žižaka što su navrh njega. I dvije masline uza nj, jedna s desne strane posude, a druga s lijeve strane njezine. Tada odgovorih i

rekoh anđelu koji govoraše sa mnom: Što je to, gospodaru moj? A anđeo koji govoraše sa mnom odgovori i reče mi: Zar ne znaš što je to? I ja rekoх: Ne, gospodaru moj. Tada odgovori i reče mi ovako: Ovo je riječ Gospodnja Zerubabelu: Ne silom, niti snagom, nego duhom mojim, govori Gospod nad vojskama. Tko si ti, goro velika? Pred Zerubabelom postat ćeš ravnicа; i on će iznijeti završni kamen uz poklike: Milost, milost njemu! I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Ruke Zerubabelove položiše temelj ovomu domu; njegove će ga ruke i dovršiti; i spoznat ćeš da me Gospod nad vojskama poslao k vama. Jer tko prezire dan malenih početaka? Oni će se radovati kad vide visak u ruci Zerubabelovoj s onih sedam; to su oči Gospodnje, koje prolaze amo-tamo po svoj zemlji. Tada odgovorih i rekoх mu: Što su te dvije masline s desne strane svijećnjaka i s lijeve strane njegove? I odgovorih opet te mu rekoх: Što su te dvije maslinove grančice koje kroz dvije zlatne cijevi izlijevaju iz sebe zlatno ulje? A on mi odgovori i reče: Zar ne znaš što je to? I ja rekoх: Ne, gospodaru moj. Tada reče: To su dva pomazanika koji stoje pred Gospodarom sve zemlje. Zaharija 4:1–14.

Riječ prevedena kao „visak” u Drugoj o kraljevima i Izaiji dvadeset osam jest „mishqâl” i znači uteg. U oba odlomka uteg (visak) trebao je biti pridodan crti. Utёg je ono što se rabi na vagi i predstavlja sud. Crta s utegom jest crta suda. Crta Samarije bila je razdoblje od „sedam vremena”, odnosno dvije tisuće petsto dvadeset godina. Isto to vremensko razdoblje trebalo je biti nametnuto južnom kraljevstvu, kao što je bilo nametnuto sjevernom kraljevstvu. Svršetak bilo koje od tih crta u knjizi proroka Daniela označen je ili kao kraj posljednje srdžbe ili kao kraj prve srdžbe. To je razdoblje u Danielu prikazano kao vrijeme u kojemu su Jeruzalem i vojska trebali biti pogaženi od dviju silа pustošenja, poganstva i papinstva. Oba bi razdoblja započela kada bi njihovi pripadajući glavni gradovi bili napadnuti, osvojeni, razoreni, a njihovi stanovnici odvedeni u ropstvo.

Ali u Zahariji je riječ „visak” oblikovana spojem dviju hebrejskih riječi. Prva riječ je „‘eben”, i znači „graditi”, a također znači i „kamen”. Ona znači „građevni kamen”. Ta je riječ zatim spojena s hebrejskom riječju „bediyl”, koja znači „razdvojiti ili odijeliti”. „Visak” u Zahariji jest kamen na kojemu se gradi i koji proizvodi razdvajanje i podjelu. Podjela je između dviju skupina štovatelja: jedne skupine koja se raduje kad vidi kamen, postavlja ga za zaglavni kamen svoga ugla i gradi na njemu, i druge koja ga ne vidi, odbacuje ga, spotiče se o njega i naposljetku biva njime satrta, a on tada postaje njezin nadgrobni kamen ili grobni kamen. Jedna skupina sklapa savez sa životom, druga savez sa smrću.

U povijesti Zaharije starodavni je Izrael upravo bio izašao iz Babilona kako bi ponovno sagradio i obnovio Jeruzalem. Zerubabel je bio postavljen za upravitelja te je trebao nadgledati rad. Na početku rada položio je temeljni kamen, a na svršetku rada postavio je zaglavni kamen, odnosno krunišni kamen. Zerubabel znači „potomak Babilona”. Sva proročanstva označuju posljednje dane, a Zerubabelovo je ime simbol povijesti poruke prvoga anđela kada je bio položen temeljni kamen, a njegovo je ime također simbol poruke trećega anđela, kada se postavlja zaglavni kamen, odnosno krunišni kamen. Očitovanje izlivanja Duha Svetoga bilo u prvom pokretu bilo u drugom pokretu predstavljeno je Zerubabelovim imenom (potomak Babilona), jer ono predstavlja poruku koja poziva konačni naraštaj „potomaka Babilona” da izađe. Ono predstavlja poruku Ponoćnoga poklika koja se zbila u prvom pokretu i koja će se uskoro zbiti u posljednjem pokretu Silnoga poklika.

Dvije masline, dvije maslinove grančice i dva pomazanika koji predstavljaju posude u koje dvije zlatne cijevi izlijevaju ulje:

„Pomazanici koji stoje pokraj Gospodara sve zemlje imaju položaj koji je nekoć bio dan Sotoni kao kerubinu zaklanjaču. Preko svetih bića koja okružuju njegovo prijestolje, Gospodin održava stalnu vezu sa stanovnicima zemlje. Zlato ulje predstavlja milost kojom Bog opskrbljuje svjetiljke vjernika, da ne bi treperile i ugasnule. Da se to sveto ulje ne izlijeva s neba u porukama Božjega Duha, sile zla imale bi potpunu vlast nad ljudima.“

„Bog se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbijamo zlatno ulje koje bi On izlio u naše duše da bi se prenosilo onima koji su u tami. Kada odjekne poziv: ‘Evo, zaručnik dolazi; izidite mu u susret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, ustanovit će, poput ludih djevice, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni u sebi nemaju moć pribaviti ulje i njihovi su životi upropašteni. Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako vapimo kao što je vapio Mojsije: ‘Pokaži mi svoju slavu,’ Božja će se ljubav izliti u naša srca. Kroz zlatne cijevi, zlatno će nam se ulje prenositi. ‘Ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, govori Jahve nad Vojskama.’ Primajući sjajne zrake Sunca pravednosti, Božja djeca svijetle kao svjetla u svijetu.” Review and Herald, 20. srpnja 1897.

Zaharija je u više navrata pitao tko su dvije masline, usmjeravajući tako pozornost na različite simbole dvojice svjedoka. Sestra White poistovjećuje dvije masline s dvojicom svjedoka iz Otkrivenja jedanaest.

„Što se tiče dvaju svjedoka, prorok dalje izjavljuje: ‘Ovo su dvije masline i dva svijećnjaka što stoje pred Bogom zemlje.’ ‘Tvoja riječ’, rekao je psalmist, ‘svjetiljka je nozi mojoj i svjetlo mojoj stazi.’ Otkrivenje 11,4; Psalam 119,105. Dva svjedoka predstavljaju Sveta pisma Staroga i Novoga zavjeta.“ Velika borba, 267.

Zaharija je želio razumjeti tko su ta dva svjedoka. U Francuskoj revoluciji to su bili Stari i Novi zavjet. Bili su prikazani kao Mojsije i Ilija, koje je na ulici ubila zvijer što je izašla iz bezdana. Oni predstavljaju službu Future for America koja je bila usmrćena 18. srpnja 2020.

Na početku poglavlja, nakon što je Zaharija probuđen, kada su mrtve suhe kosti sabrane, ali još nisu oživjele, Gabrijel pita: „Što vidiš?“ Zaharija opisuje što je vidio, a zatim pita: „Što je ovo, gospodaru moj?“ Gabrijel naglašava predmet pitanja time što na Zaharijino pitanje odgovara pitanjem. Pita Zahariju: „Ne znaš li što je ovo?“ Zatim Gabrijel odgovara: „Ovo je riječ Gospodnja Zerubabelu: Ne silom, niti snagom, nego mojim Duhom, govori Gospod nad vojskama.“

Riječ Gospodnja koja je bila dana Zerubabelu glasila je: „Ne silom niti snagom, nego mojim Duhom. Tko si ti, o velika goro? Pred Zerubabelom postat ćeš ravnica; i on će iznijeti zaglavni kamen uz poklike, vičući: Milost, milost njemu!”

Zerubabel, upravitelj, predstavlja glasnika koji pripravlja put u povijesti početka i svršetka, pred kojim gora postaje ravnicom. Izaija prepoznaje djelo toga istog glasnika i kaže da će „u pustinji poravniti put Bogu našem” te da će učiniti da se „svaka dolina” „uzvisi”. Također će učiniti da se

„svaka gora i humak” „snizi”, jer će „velika gora” pred upraviteljem Zerubabelom „postati ravnicom”.

Poruka Williama Millera o „sedam vremena” dana mu je od Boga. Zerubabel predstavlja Williama Millera, koji je postavio temeljni kamen „sedam vremena”, a on također predstavlja ruke koje će „iznijeti zaglavni kamen” uz „klicanje i viku: Milost, milost njemu.” Udvajanje riječi „milost” predstavlja poruku Ponoćnog poklika. „Klicanje” predstavlja istu poruku kakvu predstavlja glasni poklik trećega anđela, a „vika” predstavlja Ponoćni poklik. Čitav odlomak govori o poruci Ponoćnog poklika. Govori o djevicama koje su spavale smrtnim snom na ulici iz Otkrivenja jedanaest, koja prolazi dolinom mrtvih suhih kostiju. Govori o uskrsnuću mrtvih suhih kostiju, i govori o proročkoj ulozi „viska” koji mudre djevice vide, što ih navodi da se raduju.

Tada Zaharija kaže: „štoviše”. Štoviše znači staviti sljedeći odlomak povrh prethodnoga odlomka. To je upućivanje na proročko načelo redak na redak. Prethodni dijalog prepoznao je ponoćno buđenje Božjega naroda, prikazanoga Zaharijom. Prethodni dijalog opetovano je naglašavao želju Božjega naroda u posljednjim danima da razumije tko su dva svjedoka iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Prethodni dijalog utvrdio je da Zorobabel predstavlja djelo u prvome pokretu, a također i djelo u posljednjem pokretu. Utvrdio je da su Zorobabelove „ruke” (koje predstavljaju ljudsku silu) trebale položiti kamen temeljac i zaglavni kamen, ali da je djelo njegovih ruku bilo i jest ostvareno jedino po božanskoj sili Tješitelja.

Dijalog koji je uslijedio, a koji treba postaviti iznad prethodnoga dijaloga, utvrđuje da će, kada „ruke Zerubabelove” dovršavaju djelo, tada Božji narod u posljednjim danima „znati da je Gospodin” „poslao” Gabriela, nositelja svjetla, „k” Božjem narodu. Oni će prepoznati nebeski proces priopćavanja koji je prva istina prikazana u vezi s Otkrivenjem Isusa Krista. Odbiti poruku i djelo Zerubabela znači odbiti poruku koja dolazi od Gabriela, koju je on primio od Krista, a koju je On zauzvrat primio od Oca.

Tada su određene dvije skupine štovatelja. Jedna skupina „prezire dan malih početaka”. Druga skupina „radovat će se” kada „vidi visak u ruci Zerubabela s onih sedam” koji „su oči Gospodnje, koje pretražuju svu zemlju”. Oni koji preziru dan malih početaka preziru povijesno djelo Williama Millera, predstavljeno „viskom”. Oni su suprotstavljeni onima koji se raduju kada vide „visak” u rukama Zerubabela. Zaharijin „visak” jest kamen za gradnju koji proizvodi podjelu. Jedna skupina prezire „visak”, jer odbija vidjeti da je „visak” u ruci Zerubabela s „onih sedam”. Riječ „sedam” koja je uz „visak” ista je hebrejska riječ koja je u Levitskom zakoniku dvadeset i šest prevedena kao „sedam puta”.

Tada Zaharija ponavlja činjenicu da, kada se probudi, ne zna tko su dva svjedoka. Stoga ponovno pita: „Što su te dvije masline?” To opet ponavlja, pitajući: „Što su te dvije maslinove grane koje kroz dvije zlatne cijevi izljevaju iz sebe zlatno ulje?” A Gabriel naglašava pitanje tako što još jednom odgovara na Zaharijino pitanje pitanjem: „Ne znaš li što su ovo?” na što Zaharija odgovara: „Ne.” Tada Gabriel kaže: „To su dva pomazanika koji stoje uz Gospodara sve zemlje.”

Poglavlje započinje time što Gabriel budi Zahariju iz njegova sna. Zaharija stoga predstavlja djevice koje se bude o ponoći, a kada su te djevice probuđene, prikazane su kao da nose silan teret

da razumiju što predstavljaju dva svjedoka iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. Sve knjige Biblije susreću se i završavaju u knjizi Otkrivenja. Svi se proroci međusobno slažu, jer Bog nije začetnik zbrke. Svi proroci govore više o posljednjim danima nego o danima u kojima su živjeli.

Gabriel primjenjuje načelo Alfe i Omega time što utvrđuje da će Zerubabel započeti i dovršiti djelo izgradnje hrama. Njegovo je djelo predstavljeno polaganjem kamena temeljca na početku i završnoga kamena na kraju. Zerubabel predstavlja mileritski pokret i pokret Future for America.

Ono što Gabriel iznosi Zahariji jest da se djelo Ponoćnoga pokliča, bilo u pokretu prvoga anđela bilo u pokretu trećega anđela, ostvaruje silom Duha Svetoga.

Dok su ležali mrtvi na ulici, svijet se radovao nad njihovim mrtvim tijelima; no kad su ustali, svijet se tada uplašio, a oni se obradovali. Oni se raduju jer vide visak onih „sedam puta” u ruci Zerubabela. Visak je kamen na kojemu se gradi, koji razdvaja mudre od ludih.

Zaharija ne kaže „sedam“, nego kaže „onih sedam“. Oni vide i dvije tisuće petsto dvadeset godina raspršenja. Riječ prevedena kao „sedam“ ista je riječ koja se u Levitskom zakoniku dvadeset i šest prevodi kao „sedam puta“ te predstavlja „prokletstvo“ ropstva koje je bilo navučeno i na sjeverno i na južno kraljevstvo Izraela. Knjiga proroka Danijela prepoznaje „onih sedam“ kao prvo i posljednje ogorčenje.

Temeljni kamen koji je položio William Miller bio je „sedam vremena“, a zaglavni kamen koji je položio pokret trećega anđela jest „sedam vremena“. Oni koji se raduju kada vide „tih sedam“ u buđenju Ponoćnoga poklika posljednjih dana, svjedočit će razdvajanju i odvajanju dragocjenoga od bezvrijednoga. Dragocjeni će se radovati dok budu dolazili u puno jedinstvo, a bezvrijedni će prekasno uvidjeti da nemaju ulja koje je silazilo kroz dvije zlatne cijevi. Istina koja uzrokuje radost jednoj skupini bit će kamen spoticanja drugoj skupini, premda je bila dostupna na uvid svima koji su bili voljni vidjeti.

Kao što je „sedam vremena” postalo kušnja na početku 1856. godine, kada je filadelfijski adventizam prešao u laodicejski adventizam, tako su „sedam vremena” ponovno kušnja na svršetku, upravo ondje gdje laodicejski adventizam prelazi u filadelfijski adventizam. Kušnja na početku bila je pala 1863. godine, odbacivanjem biblijskog nauka o „sedam vremena”. Oni koji padnu na kušnji na svršetku 2023. godine, učinit će to zato što odbacuju iskustvo koje zahtijeva lijek označen „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest.

Bilo je važno utvrditi da knjiga proroka Daniela u potpunosti podupire „sedam vremena” prije nego što počnemo razmatrati proročku poruku prvih šest poglavlja knjige proroka Daniela, jer četvrto i peto poglavlje govore o „sedam vremena” te označuju početak i završetak dvaju rogova zemaljske zvijeri iz trinaestog poglavlja Otkrivenja.

U sljedećem ćemo članku započeti svoje razmatranje tih prvih šest poglavlja.

„Svjetlo koje je Daniel primio od Boga dano je osobito za ove posljednje dane. Viđenja koja je vidio na obalama Ulaja i Hiddekelja, velikih rijeka Šinara, sada se ispunjavaju, i svi prorečeni događaji uskoro će se zbiti.

„Razmotrite okolnosti židovskog naroda u vrijeme kada su dana Danielova proročanstva.

„Posvetimo više vremena proučavanju Biblije. Ne razumijemo Riječ onako kako bismo trebali. Knjiga Otkrivenja započinje nalogom da razumijemo pouku koju sadrži. ‘Blagoslovljen je onaj koji čita, i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva’, izjavljuje Bog, ‘i drže ono što je u njemu napisano, jer je vrijeme blizu.’ Kada mi kao narod budemo razumjeli što ova knjiga znači za nas, među nama će se vidjeti veliko probuđenje. Mi ne razumijemo potpuno pouke koje ona daje, usprkos nalogu koji nam je dan da je istražujemo i proučavamo.“

„U prošlosti su učitelji proglašavali Daniela i Otkrivenje zapečaćenim knjigama, te se narod od njih odvrćao. Zastor čija je prividna tajanstvenost mnoge sprječavala da ga podigne, sama je Božja ruka uklonila s tih dijelova svoje Riječi. Sam naziv ‘Otkrivenje’ proturječi tvrdnji da je to zapečaćena knjiga. ‘Otkrivenje’ znači da je nešto od važnosti objavljeno. Istine ove knjige upućene su onima koji žive u ovim posljednjim danima. Stojimo s uklonjenim zastorom na svetome mjestu svetih stvari. Ne trebamo stajati izvana. Trebamo ući, ne s nemarnim, nepoštovnim mislima, ne s prenatrpanim koracima, nego sa strahopoštovanjem i pobožnim strahom. Približavamo se vremenu kada se proročanstva knjige Otkrivenja trebaju ispuniti.” Svjedočanstva propovjednicima, 113.